

Liejun kauhea imu veti Ayaa, Deaa ja Sysiä yhä syvemmälle saastan ja löyhkän kuilun uumeniin. Aya oli suonsilmäkkeessä kaulaansa myöten ja nyt maan kauhea nielu ja paksu, raskas muta kuristivat hänen kurkkuaan joka puolelta. Enää hän ei kyennyt käyttämään käsiään, ja pian lieju peittäisi jo hänen suunsakin. Dea ja Sysi olivat yhtä rauhassa kuin hänkin, jotteivät olisi vajonneet syvemmälle toivoen, että se hidastaisi tulevaa kuolemaa ja että Bé ehtisi paikalle pelastamaan heidät. Mutta metsä kolmen ansaan joutuneen tytön välillä oli rikkomaton. Kukaan ei tullut. Mitään ei kuulunut. Bé oli ja pysyi poissa. Herättyään Bé ryömi ryömimistään kivun polttaessa murtuneessa nilkassa niin iljettävänä ja kaiken vievänä, että hänen teki mieli oksentaa. Pahoinvointi ja heikkous oli niin kova, ettei hän enää kyennyt pitämään vatsan vähäistä ruokaa sisällään, jolloin tyttö viimein kumartui maahan ja antoi ylen. Sen jälkeen olo hiukan helpotti, mutta jalassa tuntuva kipu tuntui ikään kuin vain voimistuneen entisestään, kun nälästä särkenyt vatsa oli vaientanut murinansa. Bé kulki eteenpäin hitaasti ja varovaisesti, mutta kuitenkin sen verran nopeasti, ettei ystävien pelastusmahdollinen aika ehtisi käydä liian vähiin. Hän tunnusteli tietä pimeässä sokkona käsillään ja kuunnellen tarkasti korvat tarkkoina ja hajuaisti valppaana. Tyttö seurasi kummallista mädän liejun, saastan ja kuoleman löyhkää, joka tuntui luotaantyöntävältä, mutta kuitenkin yhtä aikaa kutsuvalta, sillä hän tiesi, että se johdattaisi hänet Ayan, Sysin ja Dean luokse. Mitä edemmäs hän kulki, sitä voimakkaammaksi ja kauheammaksi löyhkä kävi - se täytti iljettävyydellään ja saastaisuudellaan Bén sieraimet. Askel askeleelta maa muuttui paikka paikoin petollisen pehmeäksi ja hyllyväksi, jolloin tyttö jostain kumman syystä vaistosi, etteivät hänen ystävänsä enää olisi kaukana. Noin puolen tunnin kuluttua, kuka sitä aikaa tuossa hirveässä tilanteessa piti, Bé kuuli viimein avunhuutoja - Ayan, Sysin ja Dean epätoivoiset äänet. Ne täyttivät hänet rohkeudella ja samalla riemulla. Hän oli löytänyt ystävänsä. Nämä olivat aivan lähetyvillä. Nopeasti, vaikkakin useasti kaatuillen Bé ontui tukikeppinsä varassa eteenpäin huutaen: "Odottakaa! Minä tulen!" Kuullessaan ystävänsä viimein huutavan Aya, Dea ja Sysi tunsivat olonsa paljon turvallisemmaksi, mutta tiesivät, ettei kaikki vaara ollut vielä ohitse, sillä Bétä olisi varoitettava mahdollisista petollisista suonsilmäkkeistä ja suosta, josta tämä ei tiennyt. "Oletteko siellä? Aya, Dea, Sysi?!" tyttö huusi aivan lähetyviltä. "Täällä! Täällä!" Dea kirkui yrittäen huitoa käsillään, mutta huomasi niiden juuttuneen jo tiukasti liejuun. "Minä tulen auttamaan teidät pois - odottakaa!" Bé huusi yhtä aikaa ilosta ja pelosta väräjäväällä äänellä, josta kuului selvä, odottamaton rohkeus ja päättäväisyys. Silloin Ayan täytti hirveä kauhu. Dea ja Sysi eivät tajunneet mitään, ja vain hän yksin ymmärsi, että Bé oli kuolemanvaarassa, sillä hän vaistosi luonnon kertoman pahan sanoman, joka ilkkui järjestäneensä heidän ystävänsä ansan. "Bé! ÄLÄ TULE! Se saa sinutkin, jos tulet! Et voi yksin kiskoa meitä ylös täältä liejusta, jonne olemme juuttuneet! VARO! ÄLÄ TULE LÄHEMMÄS, ÄLÄ OTA ASKELTAKAAN! Edessäsi on suo - SUO! ISO SUONSILMÄKE! SE ON ANSA!" Aya kirkui samalla kun luuli, että kurkku tuntui repeävän. "Hae apua, pian! Käänny takaisin!" Sysi huusi. "Mutta miten?" Bén ääni huusi pimeästä, "en tiedä reittiä takaisin!" Ja silloin Aya ymmärsi, että niin tosiaan oli. Heidän ystävänsä ei tiennyt suuntaa kotiin sen enempää kuin he itsekään. "Kutsu luontoa! Käännyttä se puolellesi, se on ainoa mahdollisuus! Jos olet perinyt äitisi Seeran lahjan, pystyt siihen, Bé!" Dea huusi vuorostaan niin, että ääni kohosi tunnistamattomaksi värinäksi, josta ei ollut itku ja periksi anto kaukana. Bé tunsu itsensä toivottomaksi. Hän tiesi, ettei voisi mitenkään kyetä ymmärtämään luontoa sillä tavoin, kuten Aya ymmärsi. Niinpä hän huusi tälle: "Aya, en minä voi! Meidän on tehtävä se yhdessä!" Aya tajusi, että Bé oli oikeassa. Luonnon ymmärtäjänäkään hän ei yksin kyennyt kääntämään luonnon villiintynyttä voimaa puolelleen, mutta yhdessä Seeran varmasti kyvyllisen tyttären kanssa se pystyisi olemaan hyvinkin mahdollista. Niinpä kumpainenkin kanavoi ajatustensa ja

ymmärrystensä reitit toistensa mieliin ja avasivat toisilleen mietteidensä salaiset arkistot. Aya puheli luonnolle vihan ja vimman voimalla ja päättäväisyydellä, mutta sen seurauksena se tuntui vain raivostuvan entisestäänkin ja upotti häntä yhä syvemmälle suonsilmäkkeeseen yhdessä Dean ja Sysin kanssa. Bé yhtyi häneen, he olivat yhtä - heidän ajatuksensa, voimansa ja ymmärtämyksensä kyky, joka nyt purkautui kummankin suusta ihmeen kauniina, yhtenäisenä lauluna, jossa kuuluivat metsän syvä vihreys ja luonnon koko monimuotoisuus ja sen ikaikainen ihanuus ja voimallisuus kaksinkertaisena ja kaksiaänisenä duettona. Äänet sulautuivat yhteen, kirkas ja pehmeä, ne kutoivat sanoistaan ja sävelistään uuden kielen ja ymmärtämyksen voiman tukevan verkon. Heidän oli saatava luonto ymmärtämään. Hetken tuntui, kuin luonnon pahan vallannut voima ja olevaiset olisivat ymmärtäneet, mutta sitten ne kävivät Ayan ja Bén kimppuun kahta kauheammalla voimalla yrittäen puhkaista heitä suojaavan ja ympäröivän, yhdistyneen ja kahdesta erilaisesta ymmärtämyksestä koostuvan kilven. Kumpikin taisteli vastaan urheasti, vaikka tiesikin, että kumpikin heistä jäisi ennen pitkää alakynteen. Silloin Sysi teki jotain arvaamatonta - sellaista, mihin hän ei olisi tiennyt itse koskaan pystyvänsä. Ayan ja Bén ansiosta tyttö tajusi äkkiä itseensä piiloutuneen kyvyllisyyden ja suuren voiman, joka jollain selittämättömällä tapaa liittyi yöhön ja häneen itseensä. Hänessä asusti yön ja sysipimeyden vahva voima - voima, jolla oli oikeus taivuttaa varjot ja sen olennot puoleensa ankarasti, mutta hyvántahtoisesti. Sysi kutsui avukseen pimeyden ja kaikki yön henget, sillä hänen suonissaan virtasi Yön Valtiattaren veri, hän oli tämän tytär ja verisukulainen. Kaikki oli valjennut yhdessä hetkessä - nyt Sysi ensi kertaa tiesi, kuka oli ja mihin pystyi. Hänen olisi autettava Ayaa ja Bétä ja yhdyttävä luonnon villiin säveleen. Sysi kutsui pimeän olennot ja yhtyi kahden ystävänsä lauluun yhtä aikaa Dean kanssa - Dean, joka vasta nyt tajusi, että oli kyvyllinen samalla tavoin kuin Bé, vaikkei likikään yhtä voimakas ja hyvántahtoinen. Aya hallitsi tilannetta luonnon ymmärtäjänä ja Kalla Fláwrin tyttärenä, hän pakotti sen elävät, olevaiset ja vahingoittuneen, pahan vangiksi ottaneen voiman puolelleen kyvyllisten ystäviensä avulla. Hitaasti haltia tunsu kohoavansa ylös suonsilmäkkeestä yhtä aikaa Dean ja Sysin kanssa kuivalle, turvalliselle maalle Bén lähetyville lopettamatta kuitenkaan laulua, sillä nyt oli ratkaisun hetki koittanut. Kielletyn Alueen olevaiset uskoivat ja ymmärsivät häntä. Hän ja ystävät olivat yhdessä käännittäneet puolelleen voiman, jota kukaan muu ei olisi kyennyt enää käännittämään lukuun ottamalla luonnon hallitsijoita. Auringon noustessa Aya, Sysi, Dea ja Bé palasivat öisen kamppailunsa ja seikkailunsa jälkeen takaisin kohti kotia alueelta, joka ei enää ollut Kielletty Alue, sillä he olivat käännittäneet sen elävät ja olevaiset jälleen hyvän puolelle, pois tuntemattoman pahuuden palveluksesta - sen, joka oli joskus loukannut aluetta ja sen olentoja. Kaikki oli tuntunut menevän ohitse niin nopeasti, Aya ajatteli itsekseen. Hän jättäytyi edellään kulkevasta ystäväjoukosta jälkeen saadakseen vain olla hetken yksin ja rauhassa omien ajatustensa kanssa. Haltia tiesi, ettei hänen äitinsä Kalla tai kukaan muukaan läheisistä ilahtuisi, kun nämä saisivat tietää hänen käyneen entisellä kielletyllä alueella, joka oli nyt muuttunut rauhan ja hiljaisuuden tyyssijaksi. Tärkeintä kuitenkin oli, että hän, Sysi, Dea ja Bé olivat pelastuneet ja olivat tukeneet kaikki toisiaan viimeiseen saakka, vaikka olivatkin langenneet luonnon langettamaan houkuttelevaan ansaan. Aya käänsi kasvonsa kohti edestäpäin idästä nousevaa aurinkoa. Se oli merkki siitä, että kaikki oli hyvin ja että onnellinen ja rauhallinen elämä voisi jälleen alkaa. Haltia huokaisi raskaasti. Hän jäisi kaipaamaan niitä seikkailuja, joita osin arvaamaton luonto oli tuonut tullessaan. Sysin elämän tie näytti vaikealta ja vaaralliselta, sillä tämä oli Yön Valtiattaren tytär ja tähän liittyi salaisuuksia, joita oli vielä paljon selvittämättä. Joka tapauksessa Aya saisi nyt jonkin aikaa rentoutua ja olla rauhassa. Mutta hänellä ei ollut aavistustakaan niistä kokemuksista, joita kohtalo oli suunnitellut hänen

varalleen. Hän luuli, että jännityksen elämä olisi päättynyt, mutta hänen elämäntiensä ja seikkailunsa olivat tosiasiassa vasta alussa.